

Моя автобіографія (переказ)

Остап Вишня

Народився автор 1 листопада 1889 року на Полтавщині, в містечку Груні. Хоча... Народився він не прямо в цьому місті, а на хуторі поблизу, назва якому Чечва. Хутір був у підданстві поміщиків фон Рот. Мати письменника весь час стверджувала, що його витягли з колодязя, коли напували Оришку (корову). Але сам письменник не має жодного сумніву, що він народився, а не з'явився так, як говорила мати.

Розвиток його проходив у хороших умовах. Мати була поруч, тому він завжди був нагодований та чистий. Йому залишалося тільки спати та їсти.

Батьки хлопчика були як і всі інші батьки. Було і два діди, один був шевцем, інший хліборобом.

Більше про своїх предків дізнатися автору не судилося, адже батько був не говірким, а баба, дід чи прадід (по батьковій лінії) тільки й того, що говорили: "Отаке стерво було, як і ти оце! Покою від їх не було". Про материну рідню також нічого не знав.

Було у батьків сімнадцятеро дітей! Батько допоміг синові стати письменником. Ну як допоміг... Просто одного разу сказав, що писатиме син – та й збулися ці слова. Головну роль у формуванні письменника відіграла природа, з усім своїм багатством-картоплею, коноплями... Бо саме вони викликали у хлопця різні думки.

Також на майбутнього письменника вплинув випадок, коли він упав з коня. "Летів верхи на полі, а собака з-за могили як вискочить, а кінь — убік! А я — лась! Здорово впав. Лежав, мабуть, з годину, доки очунявся... Тижднів зо три після того хворів. І отоді я зрозумів, що я на щось потрібний, коли в такий слухний момент не вбився. Неясна ворухнулася в мене тоді думка: мабуть, я для літератури потрібний. Так і вийшло".

Потім була пора навчання. Спочатку навчався у школі "Міністерства народного просвіщення". Був там учитель — Іван Максимович. Хороший учитель. Та ще кращою була його лінійка. Вона і виробила письменникові "свій літературний стиль". Саме в цей час почала формуватися "класова свідомість" автора.

До школи пішов рано, ще й шести років не було. Закінчив школу. Та батько сказав, що для сина цього мало. Повіз його батько вчитися до Зінькова (хоча йому було дуже важко, бо мав він уже шестеро чи семеро дітей, а заробіток був малий). Школу закінчив у 1903-му році. Тепер став поштово-телеграфним чиновником дуже високого (чотирнадцятого) розряду. Та працювати не пішов, бо мав лише тринадцять років.

Коли в родині було дванадцятеро дітей, то мати вирішила віддати хлопця до військово-фельдшерської школи на "казьонний кошт".

Залишився в Києві. Стало дуже нецікаво. Тому і вирішив вступити до університету.

Найбільші враження на автора справляла книга "Катехісис" Філарета. А взагалі, любив книги з тонкими палітурками, бо їх, за словами автора, "і рвати було легше, і не так боляче було, коли була мати". Найбільше не любив "Руського паломника", що мені

його мати двадцять років підряд читала. Велика книга, як замахнеться нею мати, аж душа у п'ятах.

У 1919 році почав писати в газетах. Треба було вигадати псевдонім, тому підписувався як Павло Грунський. Першими матеріалами були фейлетони.

Потім зробився перекладачем, але душа до цієї справи не лежала, тоді твердо вирішив — треба йти в письменники.

Так і зробився Остапом Вишнею. Та й почав собі писати...